

Για τον Σκοτ και την Τζεν

Robert E. Vardeman

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Πολλοί άνθρωποι μόχθησαν γι' αυτό το βιβλίο για μεγάλο διάστημα. Ο William Weissbaum από τη Sony ήταν αυτός που προσέφερε τις σωστές λύσεις σε δύσκολα προβλήματα της πλοκής μαζί με την οξυδερκή καθοδήγησή του σε όλη τη διάρκεια. Η κοφτερή ματιά και οι γνώσεις της Marianne Krawczyk πάνω στο παιχνίδι εκτιμήθηκαν πραγματικά. Η Tricia Pasternak ήταν η καλύτερη επιμελήτρια που έχει υπάρξει ποτέ. Ο “Raven Van Helsing” βοήθησε μέσω YouTube με τρόπους που δεν μπορούσε να φανταστεί. Τέλος, ένα “ευχαριστώ” προς τον λογοτεχνικό μου πράκτορα Howard Morhaim και στον ακλόνητο συν-συγγραφέα Matthew Stover, οι οποίοι μου έδωσαν την ευκαιρία να βοηθήσω σε ένα τόσο μεγάλο έργο.

ROBERT E. VARDEMAN

Πρόλογος

ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΓΚΡΕΜΩΝ ΣΑΝ
άγαλμα από ασβεστόλιθο, χλωμός σαν τα σύννεφα ψηλά.
Είναι ανίκανος να αντιληφθεί τα χρώματα της ζωής ή έστω
τους κατακόκκινους έλικες των τατουάζ στο σώμα του. Δεν
μπορεί να νιώσει ούτε καν τα κακοφορισμένα κομμάτια
σάρκας στους καρπούς του. Εκεί απ' όπου ξεριζώθηκαν οι
αλυσίδες. Τα μάτια του είναι σκοτεινά όπως το ανταριασμέ-
νο Αιγαίο από κάτω, χωμένα σ' ένα πρόσωπο πιο λευκό κι
από τον αφρό που βράζει ανάμεσα στα πριονωτά βράχια του
γκρεμού.

Στάχτες, μόνο στάχτες, απελπισία και το μαστίγωμα της
χειμωνιάτικης βροχής – αυτή είναι η αμοιβή του για τα δέκα
χρόνια υπηρεσίας στους θεούς. Στάχτες, σαπίλα και φθορά.
Ένας κρύος και μοναχικός θάνατος.

Τώρα, μόνη του επιθυμία είναι η λήθη.

Τον ονόμαζαν Φάντασμα της Σπάρτης. Τον έλεγαν Γροθιά

του Άρη και Υπερασπιστή της Αθηνάς. Τον έχουν πει πολεμιστή, φονιά, τέρας.

Είναι όλα αυτά και τίποτε απ' αυτά.

Το όνομά του είναι Κράτος και τώρα γνωρίζει ποια είναι τα αληθινά τέρατα.

Τα χέρια του κρέμονται σαν άψυχα ενώ οι τεράστιοι μύωνες τους είναι άτονοι κι άχρηστοι πια. Οι παλάμες του έχουν επάνω τους ακόμα τους σκληρούς κάλους από το σπαθί και το σπαρτιατικό δόρυ, από τις Λεπίδες του Χάους, την Τρίαινα του Ποσειδώνα, ακόμα κι από τους θρυλικούς Κεραυνούς του Δία. Οι ανάσες της ζωής του Κράτους ήταν λιγότερες από τις ζωές που θέρισαν τούτες οι παλάμες, όμως τώρα δεν έχουν όπλο να κρατήσουν. Τώρα δεν μπορούν ούτε καν να σφίχτουν σε γροθιές. Το μόνο που κάνουν είναι να νιώθουν το αίμα και το πύον να στάζει από τους σκισμένους καρπούς.

Οι πήχεις των χεριών και οι καρποί του είναι τα σύμβολα της σκλαβιάς του στους θεούς. Αυτές οι κουρελιασμένες λωρίδες σάρκας που ανεμίζουν στον ανελέητο άνεμο σάπιες και μαυρισμένες. Ακόμα και το κόκαλο έχει πάνω του τα σημάδια των αλυσίδων που τον ένωναν με τις Λεπίδες του Χάους. Οι αλυσίδες όμως έχουν πια χαθεί. Ξεριζώθηκαν από τον ίδιο το θεό που του τις είχε επιβάλει. Κι εκείνες οι αλυσίδες δεν ήταν μονάχα τα δεσμά του με τις λεπίδες, αλλά ταυτόχρονα και τα δεσμά που τον φυλάκιζαν στην υπηρεσία των θεών.

Όμως η θητεία αυτή τελείωσε. Οι αλυσίδες εξαφανίστηκαν και μαζί τους οι λεπίδες.

Τώρα δεν έχει τίποτα· δεν είναι τίποτα. Ό,τι δεν τον έχει εγκαταλείψει, το έχει πετάξει εκείνος.

Δεν έχει φίλους. Τον φοβούνται και τον μισούν σ' ολόκληρο τον γνωστό κόσμο. Κανένα ζωντανό πλάσμα δεν τον

πλησιάζει με αγάπη ή έστω με μια ελάχιστη ένδειξη τρυφερότητας. Δεν έχει ούτε καν εχθρούς, γιατί δεν άφησε κανέναν τους ζωντανό. Δεν έχει οικογένεια...

Κι αυτό –ακόμα και τώρα– είναι ένα κομμάτι της ύπαρξής του που δεν τολμά να το αντιμετωπίσει.

Και τέλος, το ύστατο καταφύγιο των απελπισμένων και των έρημων τούτου του κόσμου, οι θεοί...

Οι θεοί όμως μετέτρεψαν τη ζωή του σε παρωδία. Τον πήραν και τον μεταμόρφωσαν σ' έναν άντρα που δεν αντέχει πια να είναι. Τώρα, στο τέλος, δεν έχει πια το σθένος ούτε καν να οργιστεί.

«Οι θεοί του Ολύμπου μ' έχουν εγκαταλείψει».

Διασχίζει τα τελευταία δάχτυλα μέχρι τον γκρεμό. Τα σανδάλια του σέρνονται βαριά πάνω στο σαθρό έδαφος κοντά στο βάραθρο. Χίλια πόδια κάτω, κουρέλια από σύννεφα στριφογυρνούν πλέκοντας ένα δίχτυ καταχνιάς ανάμεσα σ' εκείνον και τα κοφτερά βράχια όπου σπάει το κύμα του Αιγαίου. Δίχτυ; Κουνά το κεφάλι του.

Όχι, δεν είναι δίχτυ. Είναι σάβανο.

Έχει καταφέρει πράγματα που κανείς άλλος θνητός δεν θα μπορούσε να κάνει. Έχει καταφέρει άθλους που ούτε οι ίδιοι οι θεοί δεν θα κατάφερναν. Τίποτα όμως δεν κατάφερε να σβήσει τον πόνο του. Με τίποτα δεν μπορεί να αποφύγει το παρελθόν που εξακολουθεί να γεννά μέσα του τρέλα κι αγωνία· τους μοναδικούς συντρόφους που του έχουν απομείνει.

«Δεν υπάρχει ελπίδα».

Απολύτως καμία ελπίδα· τουλάχιστον σ' αυτό τον κόσμο. Στον άλλο κόσμο όμως ξέρει ότι πέρα από τη Στύγα, τον μεγάλο ποταμό που κυκλώνει τον Άδη, ρέει ο ποταμός Λήθης. Λένε πως μια ρουφηξιά από το σκοτεινό νερό του σβήνει την ανάμνηση όλων εκείνων που έπραξε κάποιος και το πνεύμα

του απομένει να τριγυρνά για πάντα, χωρίς όνομα, χωρίς προέλευση...

Και δίχως παρελθόν.

Αυτή η ελπίδα είναι που τον οδηγεί τώρα να κάνει το τελευταίο, μοιραίο βήμα προς την καταχνιά. Καθώς πέφτει, τα σύννεφα γύρω του διαλύονται. Οι θαλασσοφαγωμένοι βράχοι από κάτω παίρνουν υπόσταση, αποκτούν όγκο και μέγεθος. Τρέχουν κι εκείνοι προς το μέρος του να τον συναντήσουν και να λιώσουν τη ζωή του.

Με μια συντριπτική έκρηξη σκοτεινιάς η πρόσκρουση καταπίνει όλα όσα τον ορίζουν, όλα όσα εκείνος υπήρξε. Το σκοτάδι καταπίνει όσα έκανε κι όσα του έκαναν.

Η ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ ΣΤΕΚΟΤΑΝ αρματωμένη μπροστά στον καθρέφτη της από γυαλισμένο μπρούντζο. Πέρασε ένα βέλος στο τόξο της και τράβηξε αργά τη χορδή του. Μέσα από τον καθρέφτη έλεγχε τη στάση της. Σήκωσε ελάχιστα τον δεξιό αγκώνα της. Κάθε απόκλιση από τη σωστή γωνία θα έκανε το βέλος να λοξοδρομήσει. Κι εκείνη αναζητούσε σε όλα την τελειότητα, όπως ακριβώς άρμοζε στη θεά της μάχης. Κράτησε τη χορδή του τόξου τεντωμένη ώσπου άρχισε να νιώθει τους ώμους της να ζορίζονται. Η αίσθηση αυτή την καθόριζε, την έκανε να αντιλαμβάνεται όχι μονάχα τον εαυτό της αλλά κι όλα όσα υπήρχαν γύρω της. Έκανε μισή στροφή, μια μικρή διόρθωση στη στάση της ελέγχοντάς την στον καθρέφτη και στόχευσε το βέλος στην άλλη άκρη των διαμερισμάτων της, στο τεράστιο υφαντό που απεικόνιζε την πτώση της Τροίας. Το βέλος έφυγε από τα δάχτυλά της και με ακρίβεια καρφώθηκε στη φηγούρα του Πάρη.

Τι άχρηστος ήρωας, συλλογίστηκε. Ευτυχώς εκείνη δεν είχε κάνει τόσο κακή επιλογή. Είχε ρισκάρει πολύ βέβαια

αλλά δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Η μοίρα του Ολύμπου είχε γίνει ζήτημα λεπτής ισορροπίας όταν ο αδελφός της ο Άρης βγήκε εκτός ελέγχου. Άραγε ο Κράτος είχε νιώσει μια τέτοια στιγμή αμφιβολίας όταν το δικό του βέλος έφυγε από το τόξο; Αμφιβολία; Σιγουριά; Η Αθηνά ένωσε μια πρωτόγνωρη μαχαιριά πανικού. Μήπως όλες οι μηχανορραφίες της για να κερδίσει τις υπηρεσίες του Κράτους από τον Άρη και να πραγματοποιήσει το πανέξυπνο σχέδιό της, είχαν πάει στο βρόντο;

Ένα ανεπαίσθητο ρεύμα αέρα την έκανε να γυρίσει αστραπιαία και βάζοντας ακόμα ένα βέλος στη χορδή τράβηξε τόσο πολύ το τόξο που εκείνο έτριξε. Μετά όμως χαλάρωσε αργά τη χορδή κρατώντας το βέλος στη θέση του.

Μισόγυμνος και ξαπλωμένος χωρίς καθόλου ντροπή στο κατακόκκινο συνεφένιο ανάκλιντρό της βρισκόταν ένας εντυπωσιακά όμορφος νέος. Το πρόστυχα γοητευτικό χαμόγελό του δεν πτοήθηκε καθόλου από το βέλος της Αθηνάς που σημάδευε το μέτωπό του. «Χαίρομαι που σε βλέπω», της είπε. «Γιορτάζεις τη νίκη σου; Αλήθεια, ξέρεις τι θα έκανε την κατάσταση *ιδιαίτερη*; Αν απαρνιόσουν επιτέλους την αιώνια παρθενιά σου. Ω, μη δείχνεις τόσο σοβαρή. Έλα να εξερευνήσουμε μαζί ανέγγιχτες περιοχές. Είμαι καλός εξερευνητής, ξέρεις, και μπορώ να σε καθοδηγήσω σε άγνωστα μονοπάτια».

«Ερμή», σφύριξε εκείνη μέσα από τα δόντια της, «δεν σ' έχω προειδοποιήσει να μη με κατασκοπεύεις στα διαμερίσματά μου;»

«Σίγουρα θα το έχεις κάνει», είπε ο αγγελιαφόρος των θεών νωθρά κι έτριψε τη γυμνή του πλάτη στο ανάκλιντρο με περιπάθεια. «Αχ, υπέροχα! Είχα μια φαγούρα εκεί! Και για να λέμε την αλήθεια, αδελφή μου, έχω κι άλλη μια φαγούρα

που μόνο εσύ μπορείς να μου τη γλυκάνεις. Πράγμα δίκαιο αφού την προκαλείς εσύ».

«Αλήθεια;» είπε η Αθηνά με μαρμάρινο πρόσωπο. «Μήπως θέλεις να σου ξύσω τη φαγούρα με το ξίφος μου;» Το τόξο στο χέρι της εξαφανίστηκε και τη θέση του πήρε ένα καλοτροχισμένο ξίφος.

Ο Ερμής βυθίστηκε κι άλλο στο ανάκλιντρο. Έδεσε τα δάχτυλα πίσω από το κεφάλι του και απευθύνθηκε εκφραστικά στους ουρανούς του Ολύμπου. «Μια ζωή κοιτάζω αυτό που δεν μπορώ να αγγίξω!» Αναστέναξε. «Τέτοια σκληρή μοίρα ταιριάζει μονάχα στους θνητούς».

Η Αθηνά, μετά από αιώνες εμπειρίας, είχε μάθει ότι ο Ερμής ήταν τόσο σίγουρος για τις χάρες του που όταν άρχιζε να φλερτάρει, ο μόνος τρόπος για να τον απωθήσεις ήταν να αλλάξεις θέμα. Με το σπαθί της έδειξε τα σανδάλια του. «Φοράς τα φτερά σου. Είναι επίσημο το μήνυμα που φέρνεις;»

«Επίσημο; Ω, όχι, όχι, ο Δίας έχει φύγει... για κάτι». Χαμογέλασε πονηρά. «Μάλλον για κάποια. Είμαι σίγουρος ότι θα πρόκειται για άλλο ένα απ' αυτά τα θνητά κορίτσια. Μόνο οι Μοίρες γνωρίζουν. Αλήθεια, δεν μπορώ να καταλάβω τι βρίσκει στις θνητές γυναίκες, τη στιγμή που κάθε φυσιολογικός θεός θα θυσίαζε ακόμα κι ένα ή δύο σημαντικά μέρη της ανατομίας του, προκειμένου να μπει στο βρακί της Ήρας...»

«Το μήνυμα», είπε η Αθηνά. «Ποια είναι η δικαιολογία σου για να εισβάλεις στα διαμερίσματα μου;»

«Ουφ, εντάξει. Υπάρχει και μήνυμα». Εμφάνισε το κηρύκειό του και το κούνησε προς το μέρος της. «Βλέπεις; Έχω και το ραβδί μαζί μου».

«Τι κρίμα που ενώ η ομορφιά σου σου δίνει γοητεία, η συμπεριφορά σου τη διαλύει», παρατήρησε.

«Αυτό τώρα υποθέτω πως ήταν εξυπνάδα· έτσι δεν είναι; Σε ρωτάω, αγαπημένη μου πολεμοχαρή παρθένα, γιατί είσαι τόσο ψυχρή αφού από την έκφρασή σου μου είναι δύσκολο να το καταλάβω».

«Τότε άσε με να σου απαντήσω με μια ερώτηση: Το μήνυμα που μου φέρνεις είναι αρκετά σημαντικό ώστε να μη σε σκοτώσω που μ' εκνευρίζεις τόσο ώρα;»

«Ναι, καλά. Η εντολή του πατέρα μας απαγορεύει τους σκοτωμούς ανάμεσα στους θεούς...» απάντησε εκείνος, όμως η φωνή του έσβησε λες κι ανακάλυψε κάτι εντελώς δυσάρεστο στο παγωμένο, γκριζό βλέμμα της. «Αθηνά, αγαπημένη μου αδελφή, το ξέρεις ότι είμαι εντελώς ακίνδυνος. Αλήθεια!»

«Αυτό λέω κι εγώ στον εαυτό μου. Μέχρι τώρα».

«Μόνο έκανα λίγη πλάκα. Πολύ λίγη. Ένα αστείακι με την αδελφή μου, που της έχω αδυναμία. Έτσι, για να σε κάνω να χαρείς· σωστά; Να πάρεις το μυαλό σου από... ξέρεις».

«Ξέρω. Και ούτε εσύ θα έπρεπε να το ξεχνάς». Κοίταξε πέρα από τον Ερμή ένα τραπεζάκι όπου ήταν ακουμπισμένο ένα βαρυστολισμένο χρυσό διάδημα. Ήταν άλλο ένα μπιχλιμπίδι φτιαγμένο για τάμα από κάποιον επιδέξιο τεχνίτη της πόλης που έφερε το όνομά της. Ήταν αρκετά όμορφο για δουλειά θνητού και μάλλον θα έπρεπε να ικανοποιήσει την προσευχή του. Κάτι που βέβαια θα είχε κάνει αν είχε μπει στον κόπο να συγκρατήσει το όνομά του. Αλλά η ενασχόλησή της με τον Άρη όλον αυτό τον καιρό την είχε απομακρύνει από τους θνητούς, που ακόμα και την ώρα που πέθαιναν στηρίζονταν σ' εκείνη. Αυτό όμως έπρεπε σύντομα να αλλάξει και να αποκαταστήσει κάτι περισσότερο από ερειπωμένα κτίρια.

«Και, εμ... συγγνώμη που σε κρυφοκοίταξα. Όμως, απ' όλες τις Ολύμπιες θεές εσύ είσαι στ' αλήθεια η πιο όμορφη.

Η μορφή σου ήταν τόσο κομψή –όχι κομψή, τέλεια– έτσι με το τόξο λυγισμένο και τη χορδή τεντωμένη. Ένα θέαμα που αξίζει να το χαίρεσαι. Που κάνει κάθε εχθρό σου να τρέμει και κάθε σύμμαχο να σου παραστέκεται». Ο Ερμής ανασηκώθηκε στο ανάκλιντρο και τεντώθηκε με μια μελετημένη κίνηση τονίζοντας τη νεανική του όψη. «Αλλά κι εσύ πρέπει να παραδεχτείς ότι απ' όλους τους θεούς είμαι ο πιο όμορφος».

«Αν είσαι το μισό τόσο όμορφος όσο λες, τότε στ' αλήθεια πρέπει να κάνεις τον ήλιο να χλωμιάζει».

«Βλέπεις; Κανείς δεν μπορεί να συγκριθεί μαζί μου...»

«Θα 'θελα να σε ακούσω να το λες αυτό μπροστά στον Απόλλωνα».

Ο Ερμής γέλασε ρίχνοντας πίσω το κεφάλι του. «Ω, δεν λέω, κι εκείνος είναι αρκετά χαριτωμένος αλλά και τόσο βαρετός!»

«Ελπίζω οι επόμενες κουβέντες που θα βγουν από το στόμα σου να έχουν σχέση με το μήνυμα». Έγειρε πάνω του και τον κέντρισε ελαφρά στο στήθος με την άκρη του σπαθιού της. «Νομίζω ότι τελευταία έχεις δει τις συνέπειες της οργής μου».

Ο αγγελιαφόρος των θεών κοίταξε τη λεπίδα στο στήθος του κι έπειτα τα σταθερά, γκρίζα μάτια της θεάς. Ξανασηκώθηκε, έφτιαξε τη χλαμύδα του με υπερβάλλουσα αξιοπρέπεια και είπε με στεντόρεια φωνή «Είναι για το θνητό σου κατοικίδιο».

«Τον Κράτο;» σκυθρώπιασε εκείνη. Ο Δίας είχε υποσχεθεί ότι θα φρόντιζε ο ίδιος τον Κράτο μετά την ολοκλήρωση της υπηρεσίας του. «Τι συμβαίνει, λοιπόν, με τον Κράτο;»

«Λοιπόν, σκέφτηκα ότι θα ήθελες να ξέρεις, μιας και σε βοήθησε τόσο πολύ και αφού περιστασιακά τον νοιάζεσαι...»

«Ερμή!»

Αυτός έκανε λίγο πίσω. «Εντάξει, εντάξει. Ορίστε, ιδού!»

Σήκωσε το κηρύκειό του κι έδειξε. Στον αέρα ανάμεσα τους σχηματίστηκε η εικόνα ενός πανύψηλου βουνού κι ενός απόκρημνου γκρεμού που υψωνόταν δυσθεώρητος πάνω από το φούσκωμα του Αιγαίου. Στην άκρη του γκρεμού, η ακίνητη μορφή του Κράτου φαινόταν να μιλά, αν και δεν υπήρχε κανείς γύρω για να τον ακούσει.

«Το κατοικίδιό σου επέλεξε να διαβεί ένα επικίνδυνο μονοπάτι. Ένα μονοπάτι που θα τον πάει ολόισια στον Άδη».

Η Αθηνά ένιωσε να φεύγει το αίμα από το πρόσωπό της. «Θέλει να πάρει τη ζωή του;»

«Έτσι φαίνεται».

«Δεν μπορεί!» Ο ανυπάκουος θνητός! Και ο Δίας πού ήταν; Προφανώς και δεν κοίταζε το θέμα του Κράτου όπως είχε πει. Ή μήπως το έκανε; αναρωτήθηκε τώρα εκείνη. Άλλωστε ο Δίας δεν είχε πει ότι θα φρόντιζε, είχε πει ότι θα κοίταζε τον Σπαρτιάτη, πράγμα που μπορεί να είναι εντελώς διαφορετικό.

Καθώς το μυαλό της έτρεχε τώρα προς όλες τις πιθανότητες και απιθανότητες, ο Κράτος στην εικόνα έσκυψε μπροστά και σήκωσε το πόδι του σαν να ήθελε να περπατήσει στον αέρα κι έπεσε. Έτσι απλά, έπεσε.

Χωρίς πάλη. Χωρίς ουρλιαχτό. Χωρίς κραυγή για βοήθεια. Βούτηξε με το κεφάλι στο θάνατο κάτω στα βράχια ενώ στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη μονάχα ηρεμία.

«Δεν το περίμενες αυτό;» μειδίασε ο Ερμής. «Μα εσύ δεν είσαι η θεά της πρόγνωσης;» είπε.

Όταν έστρεψε το βλέμμα της επάνω του, αυτός έσβησε το μειδίαμα μ' ένα κοφτό βήξιμο. «Όταν ξανασυναντηθούμε», του είπε η Αθηνά με σιγανή, θανάσιμη φωνή, «τότε θα σου πω τι προβλέπω και για σένα».

«Κοίτα... εγώ μόνο σε πειράζω», απάντησε αυτός καταπίνοντας με δυσκολία, «μόνο σε πειράζω...»

«Γι' αυτό δεν το βρίσκω σκόπιμο να σε κάνω να πονέσεις. Ακόμα». Το σπαθί της έκοψε τον αέρα μπροστά στη μύτη του Ερμή και, για καλό του, αυτός δεν κουνήθηκε από τη θέση του – πολύ.

Η Αθηνά συγκεντρώθηκε και με μια μικρή ώθηση της θέλησής της εξακοντίστηκε από το δωμάτιο αφήνοντας τον Ερμή πίσω να την κοιτάζει με το στόμα ανοιχτό και τα μάτια γουρλωμένα σαν της κουκουβάγιας. Με την ταχύτητα της σκέψης η Αθηνά κατέβηκε από τον Όλυμπο κάτω στους ανεμοδαρμένους γκρεμούς. Έφτασε τη στιγμή που ο Κράτος έπεφτε με ορμή στα κουρελιασμένα σύννεφα από κάτω.

Ο αγγελιαφόρος είχε δίκιο. Δεν είχε ιδέα ότι η αυτοκτονία θα ήταν το τέλος της ιστορίας του Κράτου. Πώς ήταν δυνατόν να είναι τόσο τυφλή; Πώς το άφησε να συμβεί αυτό ο Δίας;

Και το πιο σημαντικό: Πώς μπορούσε ο Κράτος να είναι τόσο ανυπάκουος;

Ο Τάφος των Πλοίων, σκέφτηκε. Στην πραγματικότητα, εκεί είχε αρχίσει η πτώση του Κράτου. Αυτό πρέπει να ήταν. *Ο Τάφος των Πλοίων στη θάλασσα του Αιγαίου...*



ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΒΟΓΚΟΥΣΕ κι έτρεμε αγκομαχώντας μέσα στο χειμωνιάτικο μπουρίνι, λες κι εδώ, στη μέση των απύθμενων νερών του Αιγαίου, είχε αναπάντεχα πέσει στα αβαθή. Ο Κράτος αγκάλιασε το ξόανο της Αθηνάς στην πλώρη του ταλαιπωρημένου πλοίου του ενώ τα χείλη του είχαν τραβηχτεί σε μια ζώωδη γκριμάτσα. Ψηλά στο κυρίως κατάρτι, το τελευταίο από τα τετράγωνα πανιά τινάχτηκε μέσα στην καταιγίδα μ' έναν ήχο λες κι εξερράγη κεραυνός αρχίζοντας να σκίζεται. Ένα τεράστιο σμήνος από βδελυρά, λιπόσαρκα πλάσματα σαν αποκρουστικές γυναίκες με φτερά νυχτερίδας στριφογύριζαν πάνω από το κατάρτι. Σκλήριζαν από οργή και δίψα για ανθρώπινο αίμα.

«Άρπυιες», γρύλισε ο Κράτος. Σιχαινόταν τις άρπυιες.

Δύο από τα φτερωτά τέρατα τσίριξαν δυνατότερα από τον άνεμο και βούτηξαν για να σκίσουν το πανί με τα αιματοβαμμένα νύχια τους. Το πανί, ζορισμένο από τον άνεμο,

τσιτώθηκε ξανά και στο τέλος σκίστηκε απότομα. Τα κομμάτια του ράπισαν τον αέρα πάνω από το κατάντρομα χαστουκίζοντας τις άρπυιες. Η μία απ' αυτές χάθηκε μέσα στην αντάρα της καταιγίδας ενώ η άλλη πέφτοντας κατάφερε να γραπώσει με τα κοφτερά νύχια της τα μαλλιά ενός κωπηλάτη. Αμέσως, ουρλιάζοντας και χτυπώντας τον άτυχο ναύτη, τον σήκωσε στον ουρανό. Βύθισε τους κυνόδοντές της στο λαιμό του άντρα ρουφώντας του το αίμα που χύθηκε ποτάμι σαν ματωμένος καταρράκτης.

Η άρπυια είδε τον Κράτο να την κοιτάζει και ούρλιαξε φρενιασμένη από την ασίγαστη οργή της. Ξερίζωσε το κεφάλι του νεκρού ναύτη και το πέταξε καταπάνω στον Κράτο. Εκείνος απέκρουσε με μια περιφρονητική, ανάποδη κίνηση το μακάβριο βλήμα. Τότε η άρπυια εκσφενδόνισε όλο το σώμα του ναύτη με δύναμη ικανή να σκοτώσει έναν συνηθισμένο άντρα.

Ωστόσο ο στόχος της κάθε άλλο παρά συνηθισμένος ήταν.

Ο Κράτος γλίστρησε στο πλάι αρπάζοντας την τρίχνη ζώνη του αποκεφαλισμένου ναύτη καθώς το πτώμα του έπεφτε σαν κούτσουρο. Μ' ένα βίαιο τράβηγμα το σχοινί τεντώθηκε στέλνοντας το πτώμα πάνω από την κουπαστή του πλοίου στη φουρτουνιασμένη θάλασσα. Ο Κράτος υπολόγισε την τροχιά της άρπυιας καθώς εκείνη όρμησε πάνω του σαν γεράκι με νύχια-μαχαίρια, έτοιμα να του βγάλουν τα μάτια.

Από ένστικτο έψαξε στην πλάτη του. Τα χέρια του αναζήτησαν τα γιγάντια, δίδυμα σπαθιά με τις αφύσικα κοφτερές λάμες που φώλιαζαν εκεί. Ήταν το χαρακτηριστικό του γνώρισμα, οι Λεπίδες του Χάους. Τις είχε σφυρηλατήσει ο ίδιος ο Ήφαιστος στα καμίνια του Άδη. Από τις λαβές τους ξεκινούσαν αλυσίδες που κουλουριάζονταν γύρω από τους καρπούς του κι ενώνονταν με το κόκαλο εκεί.

Την τελευταία στιγμή ο Κράτος αποφάσισε να αφήσει τα δίδυμα όπλα στη θέση τους.

Δεν άξιζε να τα τραβήξει για χάρη μιας άρπυιας.

Τίναξε τη ζώνη του σκοτωμένου ναύτη σαν μαστίγιο κι αυτή ξετυλίχτηκε βρίσκοντας το πλάσμα. Τυλίχτηκε γύρω από το λαιμό της άρπυιας ενώ εκείνος πήδησε ταυτόχρονα από το ξόανο της Αθηνάς κάτω στο κατάστρωμα. Το βάρος του τράβηξε το πλάσμα από τον ουρανό. Ο Κράτος την ακινητοποίησε στο κατάστρωμα, πατώντας την με το σανδάλι του. Έπειτα βάζοντας ελάχιστη δύναμη, με το χέρι του τράβηξε τη ζώνη προς τα πάνω. Η ελάχιστη αυτή δύναμη ήταν αρκετή – το κεφάλι της άρπυιας αποκόπηκε από το σώμα της, στριφογυρνώντας στον αέρα.

Άρπαξε το κεφάλι με το ελεύθερο χέρι του και το κούνησε μουγκρίζοντας προς το μαινόμενο σμήνος ψηλά: «Δείτε τις σας περιμένει αν κατεβείτε πάλι εδώ κάτω!»

Υπογράμμισε την πρόκλησή του πετώντας με θανάσιμη ακρίβεια και απίστευτη δύναμη το κομμένο κεφάλι στην πιο κοντινή από τις άρπυιες. Τη βρήκε ολόισια στο πρόσωπο και τα τσιρίγματά της κόπηκαν μονομιάς, λες και της έριξε τσεκουριά. Η άρπυια στροβιλίστηκε καθώς γκρεμιζόταν από τον ουρανό κι έπεσε στην αντάρα της καταιγίδας λίγο μακρύτερα από τα κουπιά του πλοίου.

Ο Κράτος κοίταξε με βλοσυρό βλέμμα. Δεν διασκέδαζε με το να ξεπαστρεύει αυτά τα σιχαμερά πλάσματα.

Δεν ήταν καν πρόκληση.

Η βλοσυρή ματιά του έγινε ακόμα πιο σκοτεινή καθώς η καταιγίδα τον άφησε για λίγο να ρίξει μια ματιά στο εμπορικό πλοίο που καταδίωκε. Το μεγάλο πλοίο μπροστά είχε δύο πανιά ανέπαφα κι έτσι απομακρυνόταν με τη βοήθεια του ανέμου. Την επόμενη στιγμή κατάλαβε γιατί, αντίθετα,

το δικό του πλοίο έμενε πίσω. Απέναντι στις άρπυιες οι κωπηλάτες του είχαν λακίσει και προσπαθούσαν να κρυφτούν κάτω από τους πάγκους ή πίσω από τα μεγάλα κουπιά.

Μ' ένα ακατάληπτο γρύλισμα ο Κράτος σβέρκωσε με το ένα χέρι έναν πανικόβλητο κωπηλάτη και τον σήκωσε στον αέρα.

«Το μόνο τέρας που πρέπει να φοβάστε εδώ είμαι εγώ!» φώναξε και μ' ένα γρήγορο, αβίαστο τίναγμα του καρπού, πέταξε τον δειλό ναύτη στα κύματα. «Και τώρα, κωπηλατήστε!»

Το υπόλοιπο πλήρωμα πήρε αμέσως θέση στα κουπιά κι άρχισε να κωπηλατεί με φρενιασμένο ρυθμό. Το μόνο πράγμα που μισούσε ο Κράτος περισσότερο από τις άρπυιες ήταν οι δειλοί. «Κι εσύ!» Κούνησε την πελώρια γροθιά του στον πηδαλιούχο. «Αν χρειαστεί να έρθω και να πιάσω εγώ το πηδάλιο, θα σε ταΐσω στις άρπυιες! Βλέπεις το πλοίο;» Η αγριοφωνάρα του Κράτου έκανε τον πηδαλιούχο να ζαρώσει. «Το βλέπεις;»

«Είναι επτά στάδια δεξιά της πλώρης», απάντησε ο πηδαλιούχος. «Όμως έχει ακόμα τα πανιά! Δεν θα το φτάσουμε ποτέ!»

«Θα το φτάσουμε».

Ο Κράτος κυνηγούσε το εμπορικό πλοίο εδώ και μέρες. Ο καπετάνιος του ήταν καπάτσος και ικανός ναυτικός. Για να ξεφύγει είχε χρησιμοποιήσει όλα τα γνωστά και άγνωστα κόλπα. Όμως καθώς οι μέρες περνούσαν, η γρήγορη τριήρης του Κράτου έσπρωχνε το εμπορικό προς τον μοναδικό κίνδυνο από τον οποίο κανένα πλεούμενο δεν γλίτωνε – τον Τάφο των Πλοίων.

Και ο Κράτος ήξερε ότι το θήραμά του αργά ή γρήγορα θα αναγκαζόταν να γυρίσει πίσω. Το να χωθεί σ' αυτό το καταραμένο πέρασμα ήταν το τελευταίο λάθος που θα έκανε ένας καπετάνιος.

Μπροστά, προβάλλοντας σαν οδοντωτά βράχια καταμεσής του περάσματος, κείτονταν τα διαλυμένα κουφάρια αμέτρητων πλοίων που είτε από κακοτυχία είτε από αστοχία είχαν βρεθεί εδώ πέρα. Κανείς δεν ήξερε πόσα μπορεί να ήταν –εκατοντάδες, ίσως και χιλιάδες– που στοιβάζονταν εκεί με τις παλίστροφες και τα ύπουλα διασταυρούμενα ρεύματα. Έτριβαν τα κύτη τους το ένα πάνω στο άλλο ώσπου στο τέλος είτε γίνονταν συντρίμμια που επέπλεαν είτε έμπαζαν νερό αρκετό για να βυθιστούν. Αλλά ακόμα και τότε, εξακολουθούσαν να είναι επικίνδυνα. Είχαν πέσει τόσα ναυάγια σ’ εκείνον το βυθό που με τα χρόνια υψώθηκαν σχεδόν μέχρι την επιφάνεια του Αιγαίου δημιουργώντας τεχνητούς υφάλους που απειλούσαν το κύτος κάθε πλοίου που είχε την ατυχία να περνά από πάνω. Εκείνοι οι ύφαλοι ήταν αχαρτογράφητοι αφού κανένα πλοίο που έμπαινε στον τάφο δεν έβγαινε απ’ αυτόν. Είχαν χαθεί τόσοι ναυτικοί σ’ εκείνα τα νερά που και η ίδια η θάλασσα είχε πάρει μια άσχημη μπόχα σάπιας σάρκας.

Ο Κράτος κούνησε το κεφάλι ικανοποιημένος καθώς είδε το εμπορικό να μαζεύει τα πανιά του και να κατεβάζει τα κουπιά έτοιμο να γυρίσει στην αντίθετη κατεύθυνση. Λογικά, η μανούβρα του εμπορικού ήταν εύκολη ή τουλάχιστον θα ήταν τέτοια σε οποιοδήποτε άλλο μέρος της θάλασσας. Αλλά το πλοίο είχε ήδη πλησιάσει υπερβολικά στον Τάφο των Πλοίων.

Καθώς το εμπορικό άρχιζε την αντίθετη πορεία ένα κολλοσσαίο κεφάλι αναδύθηκε από τα βάθη της θάλασσας, τεντώθηκε ψηλά κι έπεσε με δύναμη πάνω στο κατάστρωμα του πλοίου. Ένας ρωμαλέος λαιμός τυλίχτηκε γύρω από το κατάρτι και βάλθηκε να το σπάσει.

Κάθε φορά που ο άνεμος ησύχαζε για λίγο, ο Κράτος μπορούσε να ακούσει ξεκάθαρα τα ουρλιαχτά και τις κραυγές

της μάχης από το πλήρωμα του εμπορικού, που με ξίφη και πυρωμένα τσεκούρια προσπαθούσε φρενιασμένα να πετσόκοψει το λαιμό της Ύδρας. Κι άλλα κεφάλια ξετυλίχτηκαν αναδύομενα από τα βάθη. Ο Κράτος έκανε σινιάλο στον πηδαλιούχο να τους οδηγήσει καταπάνω στο εμπορικό. Δεν είχε νόημα πια να περιμένουν μήπως το πλοίο ελευθεωνόταν από το ρεύμα. Το πλήρωμα του εμπορικού ήταν τόσο απασχολημένο να πολεμά την Ύδρα που δεν πρόσεχε ότι το πλοίο του πορευόταν ολόισια στον τάφο.

Παντού γύρω τους επέπλεαν εγκαταλειμμένα, ξεκοιλιασμένα κύτη πλοίων που είτε δεν είχαν την προστασία των θεών είτε κουβαλούσαν τη μοίρα της καταδίκης τους. Το πιο κοντινό απ' αυτά πρέπει να είχε φτάσει εδώ λίγο πριν από την τριήρη του Κράτους και το θήραμά της. Καμιά δωδεκαριά ναύτες ήταν καρφωμένοι στο κατάρτι του, σουβλισμένοι από ένα γιγάντιο δόρυ. Άρπυιες είχαν τσιμπολογήσει τα πτώματα.

Από τα περισσότερα θύματα είχε απομείνει μονάχα κουρλιασμένη σάρκα να κρέμεται από ματωμένους σκελετούς, όμως ο ναύτης πιο κοντά στο κατάρτι ήταν ακόμα ζωντανός. Είδε τον Κράτο κι άρχισε να κλοτσά αδύναμα, απλώνοντας τα χέρια του σε μια σιωπηλή ικεσία για έλεος.

Όμως ο Κράτος ενδιαφερόταν πιο πολύ για το γιγάντιο δόρυ. Η παρουσία του μαρτυρούσε την ύπαρξη κάποιου Κύκλωπα εκεί κοντά. Έκανε ένα βήμα κρύβοντας από τον πηδαλιούχο το θέαμα του θανάτου πάνω σ' εκείνο το πλοίο. «Συγκεντρώσου στην πορεία σου».

«Ο άρχοντας Άρης μάς εναντιώνεται!», απάντησε ο ναύτης με πνιγμένη φωνή. «Οι άρπυιες, η Ύδρα, όλα αυτά είναι δικά του πλάσματα τώρα! Όλα τους. Θα αψηφήσεις το Θεό του Πολέμου;»

Ο Κράτος χαστούκισε τον πηδαλιούχο αρκετά δυνατά ώστε να τον ρίξει στο κατάστρωμα. «Εκείνο το εμπορικό έχει φρέσκο νερό. Πρέπει να το πάρουμε πριν βυθιστεί, αλλιώς θα ψοφήσουμε όλοι εδώ πίνοντας θάλασσα. Ξέχνα τον Άρη κι αρχίνα να ανησυχείς καλύτερα για τον Ποσειδώνα». Έστησε τον άντρα ξανά στα πόδια του και τον έβαλε στο πηδάλιο. «Κι αν ο Ποσειδώνας δεν σου αρκεί, είμαι κι εγώ εδώ».

Δυο μέρες τώρα ήταν χωρίς καθόλου νερό. Το στόμα του ήταν πιο ξερό κι από την Έρημο των Χαμένων Ψυχών ενώ η γλώσσα του είχε πρηστεί. Ο Κράτος σκόπευε να αγοράσει νερό από εκείνο το εμπορικό, όμως λίγο πριν οι δικοί του κλείσουν τη συμφωνία, ο καπετάνιος τον ανακάλυψε. Βλέποντάς τον αποφάσισε πως ήταν πιο σοφό να εξαφανιστεί, λες κι είχαν αμολήσει πίσω του όλα τα κυνηγόσκυλα του Άδη.

Ο Κράτος ήθελε να διδάξει στον καπετάνιο ότι τέτοιου είδους σοφία είχε και συνέπειες.

Καθάρισε το ξεραμένο αίμα από το κοντό, μυτερό γένι του. Ήταν αίμα άρπυιας; Ήταν ανθρώπινο; Ούτε ήξερε ούτε έκατσε να το σκεφτεί. Προτίμησε να επιθεωρήσει τον εαυτό του για λαβωματιές. Ήξερε ότι πάνω στο πάθος μιας μάχης, κάποιος μπορούσε να είναι θανάσιμα τραυματισμένος και να μην το έχει πάρει καν είδηση. Αφού όμως πληγή δεν βρήκε, τα δάχτυλά του διέτρεξαν ασυναίσθητα το κόκκινο τατουάζ που ελισσόταν στο πρόσωπο και το ξυρισμένο κεφάλι του πριν κατεβεί στην πλάτη του. Το κόκκινο χρώμα ερχόταν σε έντονη αντίθεση με το ωχροό δέρμα.

Αίμα και θάνατος. Αυτό διαλαλούσε η όψη του Κράτου και κανείς απ' όσους τον είχαν δει στη μάχη ή είχαν ακούσει για τα κατορθώματά του δεν θα μπορούσε ποτέ να τον περάσει για κάποιον άλλο.

Μια πρόσκρουση έριξε τον Κράτο πάνω στον πηδαλιούχο. Το πλοίο έτριξε στριγκλίζοντας και το στρίγκλισμά του ακούστηκε μακρόσυρτο. Ο πηδαλιούχος έπεσε στο κατάστρωμα και ο Κράτος άρπαξε το πηδάλιο. Το ένωσε να ταλαντεύεται χαλαρό στα χέρια του.

«Το πτερύγιο του πηδαλίου!» ούρλιαξε ο πηδαλιούχος αγκομαχώντας, «το πτερύγιο έσπασε!»

Ο Κράτος άφησε τη λαβή του άχρηστου πηδαλίου και κοίταξε πάνω από την πρύμνη. Ένα από τα εγκαταλειμμένα κουφάρια των υφάλων είχε καμακώσει την τριήρη του σαν ψάρι. Ένα δοκάρι μεγάλο όσο και το σώμα του είχε διαπεράσει το κύτος σπάζοντας το πτερύγιο του πηδαλίου. Είχε σουβλίσει την πρύμνη από κάτω και προς τα μέσα.

«Δεξιόι κωπηλάτες, κάντε όπισθεν! Τώρα!» βρυχήθηκε ο Κράτος. «Αριστεροί κωπηλάτες, τραβήξτε τα κουπιά για να σώσετε τις άχρηστες ζωές σας!»

Μ' έναν ανατριχιαστικό τριγμό η τριήρης αποκολλήθηκε από το δοκάρι. Καθώς η πλώρη της κινήθηκε προς το εμπορικό που αγωνιζόταν, ο Κράτος έδωσε διαταγή στους δεξιούς κωπηλάτες να βάλουν όλη τους τη δύναμη. Γύρισε και γρύλισε στον πηδαλιούχο: «Χτύπα το τύμπανο. Με γρήγορο ρυθμό!»

«Μα... βυθιζόμαστε!»

«Κάν' το!» είπε ο Κράτος και γύρισε πάλι στους κωπηλάτες. «Το πρώτο άνανδρο σκουλήκι από εσάς που θα πάρει τα χέρια του από το κουπί, θα πεθάνει επιτόπου!»

Το πλήρωμα τον κοίταξε. Ήταν λες κι οι θεοί τον είχαν αποτρελάνει.

«Τώρα! Τραβήξτε κουπί!»

Κι ενώ η πρύμνη βυθιζόταν όλο και πιο κάτω μέσα στο νερό, η τριήρης συνέχιζε να ορμά μπροστά. Το εμπορικό

πλοίο ήταν μονάχα εβδομήντα μέτρα μακριά, έπειτα πενήντα, έπειτα...

Ένας τεράστιος όγκος νερού σπρωγμένος από τα ύπουλα ρεύματα του Τάφου των Πλοίων έκανε την τριήρη να γείρει υπερβολικά και αντί εκείνη να γυρίσει ξανά στη θέση της προσέκρουσε σ' ένα σάπιο κουφάρι και κόλλησε εκεί για τα καλά. Για το πλοίο του Κράτους δεν υπήρχε πια άλλος δρόμος πέρα από εκείνον του βυθού.

«Αν μπορείτε, ακολουθήστε με», φώναξε ο Κράτος στο πλήρωμά του.

Αν δεν μπορούσαν, δεν άξιζαν τη σωτηρία.

Πήδησε πάνω από το κιγκλίδωμα του πλοίου κι έπεσε σαν γάτος πάνω σε μια γλιτσιασμένη σανίδα που επέπλεε. Γλίστρησε πάνω της χρησιμοποιώντας τα χέρια του για ισορροπία. Η θάλασσα άφριζε γύρω από τις κοφτερές σανίδες που παρασύρονταν εδώ κι εκεί ενώ κάθε φούσκωμα του νερού έκανε τα κουφάρια να τρίβονται το ένα με το άλλο σαν μυλόπετρες. Αν έπεφτες σ' αυτά τα νερά, ο θάνατος ήταν σίγουρος.

Δεκαπέντε μέτρα μπροστά τραμπολιζόταν ένα άλλο πλοίο. Το κατάρτι του ήταν σπασμένο και από τα στρείδια και τα φύκια που είχαν καλύψει το κύτος του, καταλάβαινες πως ήταν δέσμιο του Τάφου των Πλοίων εδώ και πολλά χρόνια. Όμως οτιδήποτε εξακολουθούσε να επιπλέει ήταν καλύτερο από τη δική του τριήρη. Το πλοίο του παραδινόταν στη θάλασσα μέσα σ' έναν δυνατό ήχο ρουφήγματος και μια χορωδία ουρλιαχτών από τους ναύτες που άργησαν να πηδήσουν μακριά.

Μια στιγμή αργότερα, οι μόνοι ήχοι που ακούγονταν ήταν τα κύματα που έσπαγαν και το σφύριγμα της θύελλας που καταλάγιαζε. Πηδώντας γρήγορα πάνω στα τσακισμένα απομεινάρια των χαμένων πλοίων, ο Κράτος έφτασε στο

εγκαταλειμμένο πλοίο. Φαινόταν όμως αδύνατον να μπορέσει, ακόμα κι εκείνος, να σκαρφαλώσει την απότομη καμπύλη του γλιτσιασμένου κύτους.

Σταμάτησε και γύρισε να δει αν κάποιος από το πλήρωμα είχε καταφέρει να τον ακολουθήσει. Μονάχα μια χούφτα απ' αυτούς είχε κατορθώσει να αποφύγει την τριήρη που βυθίστηκε. Τότε όμως ένα από τα κεφάλια της Ύδρας αναδύθηκε από τα βάθη και τους άρπαξε κομματιάζοντάς τους. Ο Κράτος τους παρακολούθησε σιωπηλός να πεθαίνουν.

Είχε συνηθίσει να μένει μόνος.

Το δοκάρι πάνω στο οποίο ισορροπούσε άρχισε ξαφνικά να κυλά κάτω από τα πόδια του. Χωρίς δισταγμό πήδησε ενώ τα δάχτυλά του αναζήτησαν στήριγμα στην αλυσίδα της άγκυρας που είχε καλυφθεί με κρούστα. Στρείδια έγδαραν τα δάχτυλά του, όμως εκείνος βγάζοντας μονάχα ένα γρύλισμα αρπάχτηκε ακόμα πιο δυνατά από πάνω της. Τα πόδια του στηρίχτηκαν στην επιφάνεια του παλιού σκαριού και άρχισε να σκαρφαλώνει ωθώντας το κορμί του κατά μήκος της αλυσίδας. Έπειτα τίναξε το σώμα του πάνω στο κατάστρωμα.

Αυτό το πλοίο ήταν έρημο εδώ και χρόνια. Το κατάρτι ήταν κλαδεμένο έχοντας αφήσει στη θέση του μυτερές σκληθρες που με τον καιρό είχαν αμβλυνθεί από τις καταιγίδες και τα κύματα. Γύρισε να κοιτάξει εκεί όπου πριν βρισκόταν το δικό του πλοίο. Δεν είδε τίποτα πέρα από γκρίζα θρύψαλα κι αφρό σχεδόν τόσο λευκό όσο και το δικό του λεκιασμένο δέρμα.

Εκείνη τη στιγμή η αναπάντεχη μπόχα μαύρης σαπίλας ήταν η πρώτη προειδοποίηση. Η δεύτερη ήταν το ξαφνικό πυρωμένο καψάλισμα από τις αλυσίδες που είχαν ενωθεί με τα κόκαλα των καρπών του. Ο Άρης υπήρξε πάντα σκληρός αφέντης και ο Κράτος μισούσε ακόμα και τη σκέψη του.

Μισούσε τα πάντα που είχαν να κάνουν μαζί του, εκτός από ένα πράγμα – τις αλυσίδες με τις οποίες ο Άρης είχε ενώσει τα χέρια του Κράτου με τις Λεπίδες του Χάους.

Οι ενσωματωμένες αλυσίδες έκαιγαν τώρα λες και τις είχαν ρίξει στην πυρά. Υγρή φλόγα έσταζε από τις λεπίδες στην πλάτη του, όμως εκείνος αρνήθηκε και πάλι να τις τραβήξει. Γύρισε παίρνοντας πολεμική στάση κρατώντας τα χέρια του ανοιχτά, έτοιμα να αρπάξουν και να ξεσκίσουν. Η μπόχα άγγιξε αφύσικα όρια καθώς εμφανίστηκε η πηγή της.

Ήταν τρεις από τους στρατιώτες του Άρη. Αποσαθρωμένα πτώματα νεκροζώντανων λεγεωνάριων. Αυτοί ήταν πια και οι μόνοι στρατιώτες που μπορούσε να ορίζει ο Θεός του Πολέμου. Τα μάτια τους έκαιγαν με μια παγωμένη πράσινη φλόγα. Σάρκα σε αποσύνθεση κρεμόταν από τα κόκαλά τους.

Αθόρυβοι όρμησαν καταπάνω του.

Μπορεί να ήταν απέθαντοι, όμως κινούνταν με αλλόκοτη ταχύτητα. Ο ένας τους του επιτέθηκε μ' ένα δόρυ με στόχο το κεφάλι του, προσπαθώντας να τον κάνει να σκύψει, ενώ ο άλλος τίναξε μια μακριά αλυσίδα στα πόδια του.

Ο Κράτος άρπαξε με τα δυο του χέρια το δόρυ από τη λαβή και σπρώχνοντάς το προς τα κάτω το έμπλεξε με την αλυσίδα. Έπειτα, αφήνοντας το δόρυ, έχωσε το χέρι του μέσα στα γλιτσιασμένα σπλάχνα του κοντινότερου από τους λεγεωνάριους. Τα δάχτυλά του ξέσκισαν τη σάπια σάρκα ώπου βρήκαν το κόκαλο του ισχίου. Ο Κράτος έσφιξε με απάνθρωπη δύναμη και η άρθρωση του ισχίου θρυμματίστηκε κάνοντας το πλάσμα να πέσει. Χωρίς δεύτερη ματιά προχώρησε στον επόμενο.

Όταν ο λεγεωνάριος με την αλυσίδα επιτέθηκε πάλι, ο Κράτος άφησε την αλυσίδα να κουλουριαστεί γύρω από τα χέρια του. Δεν ανησυχούσε. Είχε κι εκείνος αλυσίδες.

Φτιάχνοντας μια θηλιά από τις αλυσίδες των σπαθιών του, ο Κράτος την πέρασε στο λαιμό του νεκροζώντανου την ώρα που εκείνος πηδούσε καταπάνω του. Με μια σύσπαση των γιγάντιων χεριών του, ξερίζωσε από τους ώμους το κεφάλι του λεγεωνάριου. Τον τρίτο τον ξεπάστρεψε με μια δυνατή γροθιά λιώνοντας το κρανίο του.

Αναζήτησε γύρω του άλλα πλάσματα, όμως δεν είδε τίποτε. Από την άλλη, ήταν πολύ έμπειρος για να πιστέψει ότι τα τέρατα είχαν ξαφνικά τελειώσει.

Ο Κράτος εκμεταλλεύτηκε αυτό το διάλειμμα για να αναζητήσει κάποιο πέρασμα ανάμεσα στα ναυαγισμένα πλοία ώστε να διασχίσει τα τελευταία είκοσι μέτρα ως το εμπορικό.

Η ματιά του έπιασε τότε ένα ξόανο να τραμπαλίζεται στα κύματα λίγο μακρύτερα.

«Αθηνά!»

Είχε τοποθετήσει το ξόανο στην πλώρη του πλοίου του όχι για να τον προστατεύει, αλλά σαν φόρο τιμής στους δεκάχρονους μόχθους του για τους θεούς. Έτσι κι αλλιώς, δεν ήταν σίγουρος αν στις ατέλειωτες αποστολές που είχε επιβιώσει, είχε τη βοήθειά τους ή μόνο την εύνοια της τύχης. Της κακής τύχης; Της καλής τύχης; Δεν είχε σημασία όσο μαζί του είχε τις λεπίδες.

Αυτό το ξόανο της θεάς δεν ήταν παρά ένα κακοδουλεμένο κομμάτι ξύλου, ασήμαντο τώρα όσο και τα υπόλοιπα συντρίμια που επέπλεαν παντού στον Τάφο των Πλοίων. Η ξύλινη Αθηνά τραμπαλιζόταν πάνω-κάτω ανάμεσα στα κύματα όταν ξαφνικά ο Κράτος είδε τα τρία τέταρτα του αγάλματος να βγαίνουν από το νερό και να γέρνουν προς την κατεύθυνση μιας μπερδεμένης μάζας από δοκάρια που επέπλεαν.

Ένας υγρός κρότος ακούστηκε πίσω του εκτοξεύοντας σκλήθρες. Αυτό προειδοποίησε τον Κράτο ότι κι άλλα

πράγματα εκτός από το ξόανο της Αθηνάς είχαν βγει από τον θαλασσίνο τάφο τους. Πήδησε στο νερό καταφέροντας με το ζόρι να φτάσει ένα δοκάρι που επέπλεε. Αρπάχτηκε από πάνω του τη στιγμή που κάτι λείο χάιδεψε το πόδι του. Μ' ένα γρύλισμα άρχισε να τραβά δυνατά το σώμα του έξω από το νερό γδέρνοντας την κοιλιά του στο τραχύ ξύλο. Είχε σχεδόν καταφέρει να ανεβεί στο δοκάρι όταν το χέρι ενός νεκροζώντανου άρπαξε τον αστράγαλό του, τραβώντας τον με δύναμη κάτω.

Ο Κράτος χρησιμοποιώντας τον απέθαντο στο νερό σαν αναβατήρα, έβαλε τις παλάμες του πάνω στο δοκάρι και τινάζοντας το σώμα του ψηλά, το καβαλίκηψε. Έπειτα βύθισε τα χέρια του στη θάλασσα. Οι πυρωμένες αλυσίδες έκαναν το νερό να τσιτσιρίσει καίγοντας το λεγεωνάριο. Εκείνος άρχισε να χτυπιέται δυνατά οπισθοχωρώντας χωρίς να καταφέρει να τραβήξει τον Κράτο στη θανατερή άβυσσο.

Ο Κράτος μάζεψε τα πόδια του έξω από το νερό. Ούτε τρία μέτρα μακριά, είδε το ξόανο της Αθηνάς που εξακολουθούσε να τραμπολίζεται στα κύματα. Το ξύλινο άγαλμα υψώθηκε σχεδόν έξω από το νερό και με φανερή επιτακτικότητα έδειξε σαν πυξίδα προς το εμπορικό πλοίο.

Ο Κράτος δεν χρειαζόταν άλλον υπαινιγμό. Πήδησε, στριμώχτηκε, ισορρόπησε και γλίστρησε ανάμεσα στο κουβάρι των δοκαριών που επέπλεαν. Κατευθυνόταν προς ένα ναυαγισμένο πλοίο που φαινόταν να είναι σχετικά άθικτο. Κάποιοι από το πλήρωμα του εμπορικού πρέπει να είχαν βρει εκεί καταφύγιο από την επίθεση της Ύδρας. Σανίδες επιβίβασης κρεμασμένες από την κουπαστή του εμπορικού γεφύρωναν το κενό ανάμεσα στα δύο πλοία. Αν κατάφερνε να ανεβεί στο ναυαγισμένο πλοίο, θα έφτανε με ευκολία από εκεί στο εμπορικό. Όμως, πριν προλάβει να

φτάσει στην κουπαστή του πλοίου, η θάλασσα μπροστά του σηκώθηκε βουνό.

Από τα βάθη της υψώθηκε ένα γιγάντιο κεφάλι ερπετού με μάτια σαν ασπίδες φωτιάς και δόντια σαν γυαλιστερά σπαθιά. Τα σαγόνια του θα μπορούσαν εύκολα να κάνουν κομματάκια το πιο δυνατό πλοίο του Αιγαίου. Τα αγκαθωτά αυτιά του απλώνονταν μεγαλύτερα κι από πανί τριήρους ενώ από τα ρουθούνια του έρρεε ένας πνιγνός παγωμένος καπνός. Το κεφάλι αγνόησε τα πλοία δίπλα του και προσηλώθηκε στον Κράτο. Ο ατέλειωτος λαιμός του χαμήλωσε και τα μάτια του έλαμψαν σαν πυρκαγιές καθώς όρμησε καταπάνω στο Φάντασμα της Σπάρτης. Βρυχήθηκε τόσο δυνατά που ξεπέρασε τα όρια του ήχου. Το οξύ, διαπεραστικό ξεφωνητό έκανε τον Κράτο να πέσει στα γόνατα.

Για λίγο.

Έπειτα ο Κράτος σηκώθηκε πάλι. Επιτέλους, να και κάτι που άξιζε να σκοτώσει.

Άρπυιες είχαν πεθάνει σήμερα από το χέρι του. Η ίδια μοίρα περίμενε και την Ύδρα. Με ζοφερή ικανοποίηση σήκωσε τα χέρια του και τράβηξε από την πλάτη του τις Λεπίδες του Χάους.